

meget bedre nu, hvor dog Masserne af Rekrutterne, af Soldaterne, have en mere stærket Følelse for det Sømmelige og Anstændige. Det er blevet sagt nylig i Dag — og det glæder mig, at det fandt Tilslutning netop fra et æret Medlem, der efter sin Stilling er godt kjendt med disse Forhold — at der føles nu i Reglen en langt større Værdi og mere levende Sands for det Sømmelige og Anstændige fra de Klasser, hvorfra den største Del af Landsoldaterne udgaar. Naar dette ret kunde finde sin Støtte og Gjensvang hos Befalingsmændene, fra de øverste til de nederste, saa vilde vi nemmere komme til at faae Hæren som een Støbning. Jeg skal henstille til Udvalget, om der ikke kunde føies en vis Bestemmelse til, der ogsaa gjorde den Tone, om jeg saa maa sige, strafbar, der maatte betegnes som ry og raag, selv om den ikke direkte var rettet imod nogen Underordnet.

Sylv. Jørgensen: Det er blot med Hensyn til Vædringsforslagene Nr. 3 og 14, at jeg vil tillade mig at sige et Par Ord. Jeg tør ikke stemme for disse Forslag, jeg tør det ikke af den Grund, at, naar jeg ser paa, hvorledes de ere, saa forekommer det mig, at mulig den Overveelse, som deri er antydet, at Soldaten skal anstille over, om det, han efter Ordre skal foretage sig, er rigtigt eller ikke, er en Forbrydelse eller ikke en Forbrydelse, kan blive betragtet som Hovedsagen, og derimod den egentlige Disciplin eller Lydighed imod Forsatte uden Grublen kan blive betragtede som Uudtagelse, og det anser jeg ikke for at være saa lidet ubeldigt i militære Forhold. Foraa vidt angaar de Ting, der i Vædringsforslagene ere opstillede, Anstaltelse af Rigsdagens Sikkerhed og Frihed osv., saa kan jeg, hvad Rigsdagen angaar, ikke skjønne, at der hos dennes Medlemmer kan være grundet Anledning til at forlange en anden Affattelse end den, der findes i Forslaget til Straffeloven, selv om man end tænkte sig Muligheden af, at der maatte komme en Tid, da Rigsdagen eller et af Thingene maatte give grundet Anledning til Frygt i saa Henseende. Jeg kan som sagt ikke se rettere, end at den Udtryksmaade, der allerede findes i §

52, gaar saa vidt, som man af Hensyn til Disciplinen bør gaa; de her foreliggende Vædringsforslag, gaa et Stykke videre, og af den Grund tør jeg ikke stemme for dem.

Berg: Jeg tæller meget det ærede Medlem for hans Udtalelse om mit Forslag. Jeg er tilbøielig til at tro, at det ærede Medlem har en Følelse af, at der er et Flertal, der vil stemme for det, siden han reiste Indvending derimod.

Sylv. Jørgensen: Det ærede Medlem sluttede ganske rigtig, idet han antog, at ogsaa jeg ansaa det som ikke usandsynligt, at et Flertal vilde stemme for de af mig omtalte, efter mit Skjøn ikke heldige Vædringsforslag, og jeg skal tilføie, at jeg havde en Fornemmelse deraf, da det ærede Medlem saa godt som stod i Spidsen for Forslaget.

Da Ingen yderligere begjerede Ordet, gik man til Afstemning.

Lovforslagets § 51 (se Tillæg C. Sp. 573—74)

vedtoges uden Afstemning.

1) Forslag til § 52 af Alberti, Berg, Høgsbro, Tauber og Termansen:

Paragrafen affattes saaledes:

„Den, der deltager i Udførelsen af en strafbar Handling (Forræderi, Oprør, Antastelse af Rigsdagens Sikkerhed og Frihed eller anden Forbrydelse), bliver at straffe, selv om han ved at udføre den har adlydt en med Hensyn til militære Tjenesteforhold givne Befaling. Dog skal han være angerløs, naar det af samtlige foreliggende Omstændigheder fremgaar, at han ikke har kunnet indse, og at det heller ikke i Dørligt har været ham bekjendt, at der ved Befalingen tilsigtedes en Forbrydelse.“

vedtoges med 49 Stemmer mod 10.

Derved bortfaldt det af Udvalget under Nr. 7 i Betænkningen stillede Forslag